

k nám doléhají z hradu. Šplouchání. Kapání. Třískání. Burácení. *Křik.*

Když náhle ze dveří hradu vyrazí obrovská vlna tekutého zlata. Všichni se stáhnou. Panikaři, strkají do sebe a snaží se dostat co nejdál.

Manu a Keon stojí přede mnou čelem k Ranholdu. Oba mě ochranněly schovali za sebe a obklopili nás naši strážníci. Někteří mí vojáci se nedostali ven, jen jsem zatím nezjišťovala, kolik jsem jich ztratila.

Zlato tryská ze dveří, vlní se podél hradních zdí a stéká po schodech. Jako natažené ruce málem strhne nějakého muže, ale na poslední chvíli ho strážníci stáhnou zpátky.

Tekutý kov se po neúspěšném lovu zřítí na zem jako trucovité dítě, jež bije pěstičkami do země. Do vzduchu se vznesou výtrysky tekutých kapek. Zlatý proud se řítí po zasněžených schodech a barví kámen. Další jako krev vytéká z oken, špiní skleněné tabule a prosakuje rámy.

Obklopují nás lucernami osvětlené hradby, a přestože bychom se tu měli cítit v bezpečí, zdi naopak všechny vězňi uvnitř. Právě chci bratrovi navrhnout, abychom raději utekli – pro případ, že zlato bude dál téct a nakonec tu zůstaneme spolu s ostatními uvězněni, ovšem náhle k nám odněkud z útrob hradu dolehne další hlasitá rána a umlčí mě.

Těkám vyděšeným pohledem mezi bratrem a Keonem a přemýšlím, co ještě bylo uvnitř zničeno a kdo další byl zabit. A pak, jako by ten poslední hlasitý zvuk zvěstoval konec, zlato, jež stéká po hradních zdech, ztratí lesk a přestane téct.

Ztvrdne a v hradu náhle nastane naprosté ticho.

I lidé náhle utichli. Všichni se zatajeným dechem čekají, jestli je skutečně po všem. Nevím, jak dlouho

tu všichni jen stojíme, pozorujeme a nasloucháme, ale zlato pokrývající šedý zmrzlý kámen se už nehýbe a navzdory záři zapálených pochodní se zdá tmavší. Studenější.

Pohyb a zvuk v hradu sice ustaly, ale naopak ve mně se probudily k životu. Tělo se mi třese a v mysli mi víří myšlenky.

Co se to tu u všech bohů právě stalo?

Boty mám ve sněhu úplně promáčené a na mrazivém nočním vzduchu mi naskočila husí kůže. Mé šaty nejsou určené na pobyt venku. Vůbec jsem v nich neměla opustit hrad. Právě teď jsem měla být uvnitř v sálu. Měla jsem slavit své zasnoubení a plánovat, jak získám kontrolu nad Šestým královstvím.

Přinejmenším jsem měla být v teple.

Když shlédnu, vidím na svých modrých šatech zlaté cákance, které nyní ztratily původní lesk. Neodvážuju se jich dotknout. Ne po tom, co jsem viděla v plesovém sálu.

„Už to přestalo?“ zeptám se.

Na to, co se tam právě stalo, je ta otázka velice zjednodušená. Přestalo to – *to*. Zdivočelé zlato, které se vzbouřilo. Už teď vím, že na dnešní večer dlouho nezapomenu a že si ho budu v mysli přehrávat stále dokola.

Nikdy nevymažu z paměti, jak se zlato pohybovalo s krutou precizností. Jak stékalo po zdech. Jak se na podlaze sbíhalo do tůní. Jak útočilo, bodalo a *stravovalo*.

„Už to přestalo?“ zeptám se znovu. Můj hlas mi zní pištivěji než kdy dřív.

Ještě nikdy jsem se neocitla tak blízko smrtelnému nebezpečí a mé tělo to ví. Právě proto mi ještě pořád uhání srdce a v uších slyším jeho dunění.

Právě proto se pořád třesu.